तदसुराणामसुरत्वम्। य एवमसुराणामसुरत्वं वेद। असुमानेव भवति। नैनमसुर्जहाति" इति। प्रजामुत्पादयितुं कामयमानः प्रजापतिर्होत्रमन्त्रानुष्ठानरूपं तपः कृत्वा स्वोदरे गर्भं धृत्वा हरितश्यावः नीलश्वेतमिश्रवर्णोऽभवत्। अत एव लोके गर्भिणी स्त्री तादृग्वर्णा दृश्यते। स प्रजापतिः विजायमानः गर्भस्थितजन्तुविशेषेण प्रसवकाले ताम्यत् ग्लानिं प्राप्नोत् कृष्णश्वेतमिश्ररूपोऽभवत्। अत एव लोके मार्गश्रमरोगश्रमादिना तादृग्गर्भो भवति। तस्य तादृशस्य ग्लानिं प्राप्तस्य प्रजापतेरसुरेवाजीवत् श्वासमात्रं स्वव्यापारक्षममभूत्। न तु हस्तपादादयः स्वव्यापारक्षमाः। तदानीं तेनासुना प्राणवायुना बलाधिकानसुरानसृजत। बलहेतुरसुः प्राणवायुरेषामस्तीति व्युत्पत्त्या तेषामसुरनाम सम्पन्नम्। तस्य वेदिता बलकारिणा प्राणेन युक्तो भवति। स च प्राण एनं वेदितारं अपमृत्युना न परित्यजति॥

अथ पितृसृष्टिं दर्शयति। "सोऽसुरान् सृष्ट्वापितेऽवामन्यत। तदनु पितॄनसृजत। तत्पितॄणां पितृत्वम्। य एवं पितॄणां पितृत्वं वेद। पितेवैव स्वानां भवति [२]। यन्त्यस्य पितरो हवम्" इति। स प्रजापतिरसुरान् सृष्ट्वा पितृत्वाभिमानमकरोत्। यथा नव्यगृहादिकं निर्माय गृहस्य पितामहमिति न मन्यते पुत्रानुत्पाद्य तथा मन्यते। एवमयं प्रजापतिरपि गिरिनद्यचेतनं सृष्ट्वा पितृत्वं न मन्यते। तेनानसुरान् सृष्ट्वा पितृत्वं मन्यते। अतः पितृवासनावासितं त-